

Chênée, 12 november 2022, 486 dagen later ...

Jawel, **486 dagen later, na de overstromingen in de Vesder- en Ourthevallei**, zijn we voor de zoveelste keer teruggekeerd naar onze vrienden, die wat familie geworden zijn. We hebben de auto volgeladen met een aantal voedselpakketten, een gekregen printer, wat kleren en een warm deken. Als we op weg gaan, denken we terug aan de vele ritten met volgeladen auto's en bestelwagens. Het heeft ons een gevoel van: het is al lang geleden, het ergste leed zal wel geleden zijn ...

[...] **Ons tweede adres is bij Benoit en Marie.** Dit zijn fictieve namen om hun privacy toch wat te beschermen. Ze zijn na een periode van goeie opvang – een appartementje betaald door de verzekering gedurende de eerste zes maanden – terug in hun huis. Tijdens dit verblijf hebben ze enorm gewerkt en georganiseerd zodat hun huis terug bewoonbaar zou zijn. Ze hebben een contract afgesloten met een aannemer die hen hoop gaf om voor een bepaald bedrag alles in orde te brengen: elektriciteit, keuken, sanitair, verwarming ... De aannemer begint eraan en vraagt (heel) hoge voorschotten. Als je onder druk staat om snel oplossing te vinden, lijkt dit dan ook geen probleem. Op een dag verschijnt de aannemer niet meer, overal is hij wat aan begonnen, maar niets heeft hij afgewerkt. En wat hij toch heeft uitgevoerd, is van bedenkelijke kwaliteit. Na een advocaat onder de arm genomen te hebben, krijgen ze al snel het nieuws dat ze niet moeten hopen om nog iets terug te zien van de betaalde voorschotten. En daar zit de familie nu, nog steeds in de kou, want de verwarming is niet afgewerkt. Benoit doet zijn verhaal met de nodige humor en hoop: 'Alles komt goed ...' Maar het is koud! Samen met hem overlopen we de uit te voeren werken. Ik wijs hem op een aantal prioriteiten en mindere dringende zaken om zo toch zo snel mogelijk te kunnen 'wonen'. De zoon vliegt de trap op om ons een koffie te brengen. We voelen ons zo hulpeloos, maar toch beloven we samen met hem de volgende stappen te zetten en intussen hopen we dat er oplossingen komen. We vragen het dan ook aan God om hier tussen te komen, want hier gaat het ook voor ons weer wat te ver ...

Terug in de auto gekomen zijn mijn eerste woorden: 'Het is genoeg, we hopen op beterschap ...' Eigenlijk is het voor die mensen nog steeds ploeteren in de problemen.

We rijden naar Myriam en Didier in Chênée, een Focolare familie die in het voorbije anderhalf jaar enorm veel geholpen heeft, en ook wat onze referentie is ter plaatse. We bespreken met hen wat er mogelijk is en wat we kunnen doen. Ze hadden contact met een familie die heel wat problemen kent: deze leeft onder meer in een caravan, en bij een van hen is nu ook een ernstige ziekte ontdekt. We doen hier de ervaring op dat 'als je met enkelen alles geeft voor God, Hij ook onder ons is en oplossingen aanreikt'. Oplossingen via iemand die belt om te vragen of er nog hulp nodig is en of hij nog financieel kan bijdragen. Wauw ...

Onze namiddag sluiten we af bij een laatste familie, waar we ook wat eten brengen. Een familie die ondanks hun eigen problemen, enorm hun burens hebben geholpen. Een familie die steeds positief staat in het leven. Deze avond vertelden ze ons dat ze gaan uitkijken om te verhuizen. Ze hebben veel werken uitgevoerd in hun huis, het is eenvoudig ingericht maar leefbaar. Hun burens hebben nog geen werken uitgevoerd, waardoor het vocht van de buur terug bij hen binnen sijpelt. Daardoor zien ze geen uitweg meer, ook wetende dat de mama ook

zwaar ziek is.

Dit is de realiteit van vier gezinnen. Meermaals stelt men ons de vraag: 'Maar is het daar nog steeds niet opgelost?' Nee dus, we zijn met deze families en een vijftigtal anderen toen op stap gegaan ... We kunnen ze vandaag niet loslaten. We zetten stappen, zonder te weten waar we zullen uitkomen. We geloven, doordat dit ook kinderen van God zijn, dat er hoop is en dat solidariteit veel kan oplossen.

Wie nog wenst te steunen, kan dit doen op de rekening BE82 0636 8574 4868 van Umar. Vermeld als mededeling: 'Chênée'. Hiermee kunnen we voor deze gezinnen financieel een steuntje in de rug betekenen of voor hen ook wat eten kopen ... Dankjewel in naam van de vele gezinnen. Dankjewel aan jullie, 'merci à vous tous ...' is het meest door ons gehoorde zinnetje in Chênée.

Johan Verhegge en het hele helpende team.